

LÁNG ORSOLYA

Képvesztés

Lép a páva, megáll, rikolt.
Félberoppan a mennybéli hold.

Lépni fogsz, más nem maradt.
A szél letörte szárnyadat.

1.

Egyetlen fényképet hagyott magáról:
oxidálódott ivókút tövén
levedlett árnyéka omlik el.
Vízálló magányán csermelyek.
A háttér talán az ősz,
de a díszlet mindenképp dísztelen.
Koronájuktól fosztott fák tövén
száműzött királyok bolondja oson.

Mintha *valahová*, olyan szép vagy mindig.
Kevésszer érkezel, olyankor üres kézzel jössz.
Viszed-hozod magad, odaadás nélkül.
Az ajándék magánakvaló.

2.

Egy állat rekedt meg két tömb-fa között.
Messze van még attól, hogy felötöljön benne
a szabadulás lehetősége,
talán nincs is rabsága tudatában.
Csak valamilyen irányba kéne elmozdulnia,
s feloldódna a perspektíva számára érdektelen mezőben.
De vakon legelget, eltelve attól, hogy egyáltalán látszik.

3.

Aztán ki-ki visszatér féltékeny magánya mellé,
de előtte még

kikanyarít magából egy ígéretet,
egy árulást.
A tűzfalakon felcsap a november,
a repkények futása
elnyomja egy tápáskodó társalgás halk roppanásait.

4.

Ha a szív karfája kikorhadt, ki könyökli ki rongyait immár?
És stoppolni ki fogja kiégett villanykörtéjével a véget?

5.

Poros graduálék tűzfala tövén
vízjeleket nézegetünk.
Egy madáralakban kivékonyított papír
egymásra szegeződő tekinteteink útját szegi.
De valami mégis átdereng a szárnyak vonala mentén,
ahogyan két valódi szárnycsapás között
kirajzolódhat a képzelt repülés.

Mi a te címered?
Önemésztő kegyelemkenyér.

A beszéd néma vásznán törődött arcok árnyjátéka.
A tantermek szaván függő folyosón
csend hömpölyög alá.
Hogy át ne itassa, szívemet
fejem fölé tartva gázolom át.
Mintha tudásod, rám testálsz a távozást.
Egyetlen távozásod.

Nézem hátad falát,
mintha kihajthatna rajta a karnyújtásvirág.
Mögötte ott tudom, ami csak sejthető.
Magadba takartan viszed részemet,
nem távolodsz, mert én követlek.

6.

Valami összefűzi még
az egykori *mi* kettős rendszerét,
hogy egymáshoz már közünk sem lehet:

vastagszik köztünk a szál, a sok csomó,
egymásra tevődik minden elgyötört-
önfelelt mozdulat, gesztus, amelyet egykor
a másik felé tettünk.
Két gát vagyunk, felgyűlt mélyeinkben
a tiszta víz,
a színén hordalék lebeg,
mind kevesebb, s kisebb látszik belőlünk,
két egyforma kőpárkány nézi egymást
a vízszint fölött.

(S kiretusálsz magadat a képből
egyetlen pillantás visszakezéből.)

Hatalmi játékok

Homlokodon ráncokból font korona,
markomban jogar, gömbölyű pofon.
Uralkodunk magunkon,
koronaékszerekként tündöklő ebek.

Tréfámmal megtermékenyítelek,
hogyan nevetést hozz e világra.
Holott a valóságban nincs is ajkad,
csak a beszéd flastroma szád emlékére tapasztva.
Szövedte alatt behegedt mosolyod.

Az ablakon kiküldtél, hogy fenyődet behozzam,
mert kiszáradt, s a kilátás szemében szálna volt.
Ugrásra készen álltam a párkány szegélyén,
a kitárt szárnyak között álltam,
amikor észrevettem a fal melletti lépcsőt.
Lesétáltam, miért ugrottam volna.
A gyökerekről vállamra morzsált a föld,
de téged ez sem tántorított,
megtérve küldetésemből, lovaggá ütöttél egy színházi tőrrel.

De markolatához, láttam, valódi kígyóbőr tapadt.